

ÚVODEM KE KRITICE SOUDNOSTI	7
PŘEDMLUVA	23
ÚVOD	27
I. O rozdělení filosofie	27
II. O oblasti filosofie vůbec	29
III. O kritice soudnosti jako prostředku spojujícím obě části filosofie v jeden celek	31
IV. O soudnosti jakožto a priori zákonodárné schopnosti	33
V. Princíp formální účelnosti přírody je transcendentální princíp soudnosti	34
VI. O spojení pocitu libosti s pojmem účelnosti přírody	38
VII. O estetické představě účelnosti přírody	39
VIII. O logické představě účelnosti přírody	42
IX. O spojení zákonodárství rozvažování a rozumu prostřednictvím soudnosti	43
Rozdělení celého díla	47

PRVNÍ DÍL KRITIKY SOUDNOSTI

KRITIKA ESTETICKÉ SOUDNOSTI	49
PRVNÍ ČÁST. ANALYTIKA ESTETICKÉ SOUDNOSTI	51
PRVNÍ KNIHA. ANALYTIKA KRÁSNA	51
První moment soudu vkusu co do jeho kvality	51
§ 1. Soud vkusu je estetický	51
§ 2. Zalíbení, které určuje soud vkusu, je zcela bez zájmu	52
§ 3. Zalíbení <i>v přítjmném</i> je spojeno se zájmem	53
§ 4. Zalíbení <i>v dobrém</i> je spojeno se zájmem	54
§ 5. Srovnání tří specificky odlišných druhů zalíbení	55

Druhý moment soudu vkusu, totiž co do jeho kvantity	57
§ 6. Krásné je to, co je představováno bez pojmů jako objekt <i>všeobecného</i> zalíbení.	
§ 7. Srovnání krásna s tím, co je příjemné, a s tím, co je dobré, z hlediska předchozího soudu	
§ 8. Všeobecnost zalíbení je v soudu vkusu představována jen jako subjektivní	59
§ 9. Zkoumání otázky, zda v soudu vkusu předchází pocit libosti posouzení předmětu, nebo obráceně	61
Třetí moment soudů vkusu podle <i>relace</i> účelů, která je v nich vzata v úvahu	63
§ 10. O účelnosti vůbec	
§ 11. Základem soudu vkusu není nic jiného než <i>forma účelnosti</i> předmětu (nebo způsobu jeho představy)	64
§ 12. Soud vkusu spočívá v důvodech a priori	65
§ 13. Čistý soud vkusu je nezávislý na půvabu a dojetí	
§ 14. Objasnění pomocí příkladů	66
§ 15. Soud vkusu je zcela nezávislý na pojmu dokonalosti.	68
§ 16. Soud vkusu, kterým je předmět prohlášen za krásný pod podmínkou určitého pojmu, není čistý	69
§ 17. O ideálu krásy	71
Čtvrtý moment soudu vkusu podle modality zalíbení v předmětu	74
§ 18. Co je to modalita soudu vkusu	
§ 19. Subjektivní nutnost, kterou připisujeme soudu vkusu, je podmíněná	75
§ 20. Podmínka nutnosti, kterou soud vkusu předpokládá, je idea obecného smyslu	
§ 21. Zda je odůvodněné předpokládat obecný smysl	76
§ 22. Nutnost všeobecného souhlasu, která je myšlena v soudu vkusu, je subjektivní nutnost, jež je za předpokladu obecného smyslu předpokládána jako objektivní	77
OBECNÁ POZNÁMKA K PRVNÍ ČÁSTI ANALYTIKY	78
DRUHÁ KNIHA. ANALYTIKA VZNEŠENA	81
§ 23. Přejít od schopnosti posuzovat krásno k schopnosti posuzovat vznešenost	81
§ 24. O rozdělení zkoumání pocitu vznešenosti.	83
A. O matematické vznešenosti	
§ 25. Objasnění názvu vznešenost	
§ 26. O odhadování velikosti věcí přírody, které je potřebné pro ideu vznešenosti	85
§ 27. O kvalitě zalíbení při posuzování vznešenosti	90

B.	O dynamické vznešenosti přírody	92
§ 28.	O přírodě jako moci	
§ 29.	O modalitě soudu o vznešenosti přírody	95
	OBECNÁ POZNÁMKA k expozici estetických reflektujících soudů	96
	DEDUKCE ČISTÝCH ESTETICKÝCH SOUDŮ	105
§ 30.	Dedukce estetických soudů v předmětech přírody nesmí být zamě- řena na to, co v přírodě nazýváme vznešeným, nýbrž jen na krásno	105
§ 31.	O metodě dedukce soudů vkusu	106
§ 32.	První zvláštnost soudu vkusu	107
§ 33.	Druhá zvláštnost soudu vkusu	108
§ 34.	Objektivní princip vkusu není možný	110
§ 35.	Princip vkusu je subjektivní princip soudnosti vůbec	
§ 36.	O úloze dedukce soudů vkusu	111
§ 37.	Co se vlastně v soudu vkusu o předmětu a priori tvrdí?	112
§ 38.	Dedukce soudů vkusu	113
§ 39.	O sdělitelnosti počítku	114
§ 40.	O vkusu jako jistém druhu sensus communis	115
§ 41.	O empirickém zájmu o krásno	117
§ 42.	O intelektuálním zájmu o krásno	119
§ 43.	O umění vůbec	122
§ 44.	O krásném umění	123
§ 45.	Krásné umění je umění, pokud se zároveň zdá být přírodou	124
§ 46.	Krásné umění je umění génia	125
§ 47.	Objasnění a potvrzení výše uvedeného vysvětlení génia	126
§ 48.	O poměru génia ke vkusu	128
§ 49.	O schopnostech mysli, které tvoří génia	129
§ 50.	O spojení vkusu s géniem v produktech krásného umění	133
§ 51.	O rozdělení krásných umění	134
§ 52.	O spojení krásných umění v jednom a témže produktu	138
§ 53.	Vzájemné srovnání estetické hodnoty krásných umění	
§ 54.	Poznámka	141
	DRUHÁ ČÁST. DIALEKTIKA ESTETICKÉ SOUDNOSTI	147
§ 55.	
§ 56.	Představa antinomie vkusu	147
§ 57.	Rozřešení antinomie vkusu.	148
§ 58.	O idealismu účelnosti přírody a umění jakožto jediném principu estetické soudnosti	153

§ 59. O kráse jakožto symbolu mravnosti	157
§ 60. Dodatek. O metodologii vkusu	159

DRUHÝ DÍL KRITIKY SOUDNOSTI

KRITIKA TELEOLOGICKÉ SOUDNOSTI	161
§ 61. O objektivní účelnosti přírody	163

PRVNÍ ODDÍL. ANALYTIKA TELEOLOGICKÉ SOUDNOSTI . . 165

§ 62. O objektivní účelnosti, která je pouze formální, na rozdíl od materiální	165
§ 63. O relativní účelnosti přírody na rozdíl od vnitřní	168
§ 64. O zvláštním charakteru věcí jako přírodních účelů	170
§ 65. Věci jako přírodní účely jsou organické bytosti	172
§ 66. O principu posuzování vnitřní účelnosti v organických bytostech	175
§ 67. O principu teleologického posuzování přírody vůbec jakožto systému účelů	176
§ 68. O principu teleologie jako vnitřním principu přírodovědy	178

DRUHÝ ODDÍL. DIALEKTIKA TELEOLOGICKÉ SOUDNOSTI . 181

§ 69. Co je to antinomie soudnosti?	181
§ 70. Představa této antinomie	182
§ 71. Příprava k řešení výše uvedené antinomie	183
§ 72. O různých systémech účelnosti přírody	184
§ 73. Žádný z uvedených systémů nespĺňuje to, co slibuje	186
§ 74. Příčinou nemožnosti vykládat pojem techniky přírody dogmaticky je nevysvětlitelnost účelu přírody	188
§ 75. Pojem objektivní účelnosti přírody je kritický princip rozumu pro reflektující soudnost.	190
§ 76. Poznámka	192
§ 77. O zvláštnosti lidského rozvažování, díky které se pro nás stává možným pojem přírodního účelu	195
§ 78. O spojení principu obecného mechanismu matérie s teleologickým principem v technice přírody	199

DODATEK. METODOLOGIE TELEOLOGICKÉ SOUDNOSTI . . 203

§ 79. Zda musí být teleologie pojednávána jako náležející k nauce o přírodě	203
---	-----

§ 80. Nutnost podřazení principu mechanismu pod teleologický princip při výkladu věci jakožto přírodního účelu	204
§ 81. O přidružení mechanismu k teleologickému principu ve vysvětlení přírodního účelu jakožto přírodního produktu	207
§ 82. O teleologickém systému ve vnějších vztazích organických bytostí	209
§ 83. O konečném účelu přírody jako teleologického systému	212
§ 84. O konečném účelu existence světa, tj. stvoření samého	215
§ 85. O fyzikoteologii	217
§ 86. O etikoteologii	221
§ 87. O morálním důkazu boží existence	225
§ 88. Omezení platnosti morálního důkazu	229
§ 89. O užitku morálního argumentu	233
§ 90. O charakteru přesvědčení o teleologickém důkazu existence boha .	235
§ 91. O charakteru přesvědčení skrze praktickou víru	239
OBECNÁ POZNÁMKA K TELEOLOGII	244
POZNÁMKY	253
JMENNÝ REJSTŘÍK	273